ఈ వారం కథ

బాబూరావు బాగుల్ మరాఠీ దళిత కథకుల్లో ప్రసిద్ధుడు. ఆయన కథా సంకలనం 'జెవా మి జాత్ చోర్లీ హోతి (నేను నా కులాన్ని దాచిపెట్టినపుడు) దళిత సాహిత్యానికి కొత్త ఊపునిచ్చింది. దాన్ని దళిత సాహిత్యంలో మణిపూస అన్నవాళ్ళున్నారు! వల్లవారి జాజ్ సంగీతంతో పోల్చినవాళ్ళు న్నారు. తమ అనుభవాలకు, భావాలకు సృజనాత్మక రూపం ఇవ్వడమెలానో ఆయన దళిత రచయితలకు నేర్పాడని విమర్శకుల అభిప్రాయం.

మరాఠీ మూలం: బాబూ రావు బాగుల్

ఆంగ్లానువాదం: మీరా మన్వి

తెలుగు సేత: వసంత లక్ష్మి

పిల్లలందరూ టీచరు వంక శ్రద్ధగా చూస్తున్నారు. టీచరు అమ్మ గురించిన పాట పాడుతుంటే అందరికీ అమ్మ ఒడి వెచ్చదనం గుర్తొస్తోంది. ఆయన గొంతు కూడా శ్రావ్యంగా, వినసొంపుగా వుండి వాళ్ళకు అనిర్వచనీయమైన ఆనందాన్ని కలిగిస్తోంది. ప్రతిరోజూ అయిష్టంగా పాఠాలు వినే మొహాలు కావవి. వాళ్ళను చూస్తేనే తెలుస్తుంది వాళ్ళందరూ పేద కుటుంబాల వాళ్ళని. జిడ్డోడుతున్న మొహాలకు చింపిరి జుట్టుతో ఫ్రేమ్ కట్టినట్టుంటాయి వాళ్ళ మొహాలు. అమ్మ జ్ఞాపకంలో ఇప్పుడు వెలిగిన వాళ్ల మొహాలకు స్కూలు గంట గ్రహణంలా అడ్డుపడింది. ఆటవిడుపు కాగానే ఎప్పటిలాగే అల్లరి మొదలయింది. ఒకర్నొకరు తోసుకుంటూ, తిట్టుకుంటూ గోలగోలగా అరుస్తున్నారు.

పాండుకు మాత్రం ఆ పాటే మళ్ళీ మళ్ళీ గుర్తొస్తోంది. పాటలోని అమ్మలాగా తన అమ్మ కూడా 'వాత్సల్య సింధూ'యే అనిపించింది వాడికి. అమ్మ నిస్సందేహంగా గొప్పదేనన్న నమ్మకం వాడికి గట్టిగా కలిగింది. దాంతో మనస్సు ఊరట చెంది మళ్ళీ చిన్నపిల్లాడయిపోయాడు. మిగతా పిల్లల్లాగా వాడికీ కూడా అరుస్తూ, పరిగెత్తుతూ ఆడాలనిపించింది. తన క్లాసు పిల్లల మీద కోపం కూడా తగ్గింది. వాళ్ళు ఆడుతుంటే నవ్వుతూ చూస్తూ కూర్చున్నాడు.

పాండు నవ్వడం అరుదు. వాడు మిగతా పిల్లలతో పెద్దగా కలవడు. అందుకే అందరూ కాస్త ఆశ్చర్యంగా చూశారు వాడిని. లఖు పిచ్చి పిచ్చి పనులు చేసి పాండును ఎప్పుడూ విసిగిస్తుంటాడు. ఈ రోజు మాత్రం వాడి పనులకు పాండు నవ్వాడు. లఖుకు చాలా సంతోషమేసింది. ఇద్దరూ కలిసి ఎవర్నో పట్టుకుని 'చీమిడిముక్కు సిద్ధయ్య' అని వెక్కిరించారు. ఐతే పాండు సంతోషం ఎంతోసేపు నిలవలేదు. "ఒరేయ్? మీరెవరూ పాండును ముట్టుకోవద్దురా. పాండు వాళ్ళమ్మ మంచిది కాదు. మేస్త్రీతో ఆవిడకు సంబంధం వుందని మా అమ్మ చెప్పింది..." కిషన్ వున్నట్టుండి గట్టిగా అరిచాడు. బుగ్గలు ఉబ్బించి ఛాతీ ముందుకొచ్చేట్టు నిటారుగా నిలబడి ఆ మేస్త్రి ఎలా వుంటాడో అనుకరించి మరీ చూపెట్టాడు. పిల్లలందరూ పగలబడి నవ్వారు.

పాండు మొహం మాడిపోయింది. నెమ్మదిగా వెళ్ళి తన బెంచి మీద కూర్చున్నాడు. అందరూ తలా ఒక అసభ్యపు మాట అంటుంటే చలనం లేకుండా కూర్చుండిపోయాడు. పాండుకు నాన్న లేడు. ఇప్పుడు అమ్మను పట్టుకుని వ్యభిచారి అంటున్నారు. ఎవరి ఇళ్ళల్లో విన్న విషయాలు వాళ్ళు చెపుతున్నారు. పాండు ధైర్యం తెచ్చుకుని అవన్నీ అబద్ధాలని వాదించాడు. 'మా అమ్మ అలాంటిది కాదు, మంచిది, గొప్పది' అనేసరికి వాళ్ళు మరింత రెచ్చిపోయారు. ఇద్దరబ్బాయిలు పాండును పట్టుకుని గట్టిగా తోశారు. అందరూ పాండు మీద పడి కొట్టబోవడంతో పెద్ద గోల అయింది. ఇంతలో పెద్ద బెల్లు మోగడంతో పిల్లలంతా పుస్తకాలు, పలకలు తీసుకుని పొలోమని ఇళ్ళకు పరిగెత్తారు.

ఒక్క భాగ మాత్రం నిలబడిపోయాడు. వీధి రౌడీ లాగా కాలరెగరేస్తూ అరిచాడు. "ఒరేయ్ లంజా కొడకా బయటకు రారా. నిన్ను చంపకపోతే చూడు" అరవడమే కాక నోటు పుస్తకంలోంచి తుప్పపట్టిన బ్లేడు బయటకు తీసి పాండు గొంతు దగ్గర పెట్టి బెదిరించి అచ్చు జగ్గూదాదాలాగా గిరుక్కున తిరిగి బయటకు వెళ్ళాడు. వాడి గ్యాంగ్ బయట ఎదురుచూస్తోంది. అందరూ కలిసి పాండు వాళ్ళమ్మను బూతులు తిడుతుంటే భాగ చేతులతో అసభ్యంగా అభినయిస్తున్నాడు.

పాండు మొహం అవమానంతో, కోపంతో కంది పోయింది. అందర్నీ చంపేద్దామన్నంత కోపం వచ్చింది. వాళ్ళు రక్తపుమడుగులో పడికొట్టుకుంటున్నట్టు కూడా ఊహించుకుని కాస్త తృప్తిపడ్డాడు.

తన నిస్సహాయస్థితి గుర్తురాగానే మళ్ళీ నీరసపడిపోయాడు. నాన్న చచ్చిపోయాడు. అమ్మను చూసుకునే వాళ్లెవరూ లేరు. పక్కింటి దగ్గు ఇంకోసారి అమ్మతో పోట్లాడి అమ్మ చీర లాగేస్తే... కోపం పోయి దిగులు పట్టుకుంది.

పాండు మాట్లాడకుండా వూరుకోవడం భాగ్ గ్యాంగ్‌కి నిరాశ కలిగించింది. 'పిరికిపంద, ఆడంగి' అని అరిచి అరిచి నెమ్మదిగా వాళ్లూ ఇళ్ళకు వెళ్ళిపోయారు.

పాండు కూడా పుస్తకాలు తీసుకుని నిదానంగా ఇంటికి బయల్దేరాడు. మాలపల్లె మొదట్లోనే భాగ గోలీలు ఆడుతూ కనిపించేసరికి పాండుకి వాడి ముందు నుంచి ఇంటికి వెళ్ళడానికి ధైర్యం చాల్లేదు. చుట్టూ తిరిగి ఇంకో వేపు నుంచి ఇంట్లోకి వెళ్ళాడు. వాళ్ళు ఇంట్లోకి వచ్చి కూడా ఏడిపిస్తారని భయపడి చాలాసేపు కదలకుండా కూర్చున్నాడు. ఎవరూ రాకపోవడంతో కాస్త స్థిమితపడ్డాడు. పొద్దున్నించి ఏమీ తినలేదని అప్పుడు గుర్తొచ్చింది. బాగా ఆకలిగా వుంది. పొయ్యి దగ్గర గిన్నె చూస్తే ఖాళీగా వుంది. కుండలన్నీ వెతికినా ఈగలు, బొద్దింకలు తప్ప ఏమీ కనబడలేదు. పాండుకు ఏడుపొచ్చింది. కన్నీళ్ళతో వాడి చొక్కా తడిసిపోయింది.

... అయినా అమ్మ చాలా మారిపోయింది. ఇదివరకటి అమ్మ కాదు. నిన్న రాత్రి ఎంతసేపు ఎదురుచూసినా రాలేదు. ఎప్పుడో బాగా పొద్దుపోయాక వచ్చింది కాని తన దగ్గరికి రాలేదు. ముద్దు పెట్టుకోలేదు. నేరుగా పొయ్యి దగ్గరకు వెళ్ళి వంట చేసి అన్నం పెట్టింది. తర్వాత కూడా తనతో ఒక్క మాట మాట్లాడకుండా చిన్నపిల్లలా తనలో తను మాట్లాడుకుంటూ నవ్వుకుంటూ వెళ్ళి పడుకుని నిద్రపోయింది. అన్నం తినేటపుడు తన దగ్గర కూర్చోలేదు. తనతో ఒక్క మాట కూడా మాట్లాడలేదు. పొద్దునా అంతే. స్నానం చేసి కొత్త చీర, జాకెట్టు వేసుకుని అద్దం చేతితో పట్టుకుని కూర్చుంది. అద్దాన్ని అటిటు తిప్పుతూ అన్ని వైపుల నుంచి చూసుకుంది. తన చేతుల్ని, రొమ్ముల్ని తడుముకుని చూసుకుంది. మెడలో వేసుకున్న కొత్త వెండి గొలుసుతో ఆడుకుంది. రవిక ముడిని విప్పుకుంటూ, ముడేసుకుంటూ కాలక్షేపం చేసింది.

ఇప్పుడవన్నీ ఒక్కొక్కటే గుర్తొస్తుంటే భయంకరమైన అనుమానం మనస్సును పీడించింది. అయితే నిజమేనేమో, మేస్త్రీతో అమ్మకు సంబంధం వుందేమో? ఆ ఆలోచన రాగానే గుండె వేగంగా కొట్టుకుంది. ఆకలి చచ్చిపోయింది. మనసు మళ్లించడానికి పలక, పుస్తకాలు తీసుకుని గుమ్మం దగ్గర చదువుతూ కూర్చున్నాడు. కాని ఏమీ బుర్రకెక్కలేదు. రేపు స్కూల్‌లో పిల్లలు ఏమంటారనే ఆలోచన రాగానే భయం పట్టుకుంది. ఆ అవమానం నుంచి ఎటైనా పారిపోగలిగితే బాగుండుననుకున్నాడు. కింద పడి దొర్లుతూ గట్టిగా ఏడుద్దామనిపించింది. కాని పేటలోని ఆడవాళ్ళంతా వచ్చేసి ఏమిటి, ఎందుకు అనడిగి అమ్మను తిట్టడం మొదలుపెడతారు. ఆ భయంతో గొంతులోంచి బిగ్గరగా రాబోయిన వెక్కిళ్ళను బలవంతంగా ఆపుకున్నాడు. అమ్మ త్వరగా వస్తే బాగుండని ఎదురుచూస్తూ కూర్చున్నాడు.

అడుగుల చప్పుడు వినబడ్డప్పడల్లా అమ్మేమోనని తలెత్తి చూస్తున్నాడు. ఇంతలో దగ్గు తూలుతూ తూలుతూ పాండు దగ్గరకి వచ్చి 'థూ' అని వూశాడు. "లంజాముండ? చిన్న పిల్లడు ఒక్కడే ఇంట్లో కూర్చుమంటే సిగ్గులేకుండా ఆ ముండా కొడుకుని వెంటేసుకుని బజార్లన్నీ తిరుగుతావా! నీకు అదే కావల్సొస్తే నాతో చెపితే సరిపోయేదిగా- ఆనందంగా ఒప్పుకునేవాడ్ని. నీ మీద ఎన్నేళ్ళ నుంచో కోరిక నాకు... కాని యిప్పుడు..."

దగ్గు అలా తిడుతుంటే పాండుకు పట్టరాని కోపమొచ్చింది. చంపెయ్యాలనిపించింది. దగ్గు నెత్తి మీద తగిలేట్టు పెద్ద బండరాయి విసురుదామనుకున్నాడు. సుడిగాలిలా వచ్చిన కోపం దగ్గు మాటల సారాంశం మనస్సులోకి ఇంకే కొద్దీ మటుమాయమైంది. దగ్గు నిజమే మాట్లాడుతున్నాడని నమ్మకం కలగసాగింది. భయం, కోపం, అమ్మ మీద అసహ్యంతో ఉక్కిరి బిక్కిరయ్యాడు. అమ్మ గురించిన చాలా ప్రశ్నలకు సమాధానం దొరికినట్ట నిపించింది. ఈ మధ్య అమ్మ ప్రతిరోజూ ఆలస్యంగా రావడానికి ఇదేనా కారణం? అందుకేనా రాత్రి అంత పొద్దుపోయి వచ్చింది! ఇవ్వాళ అసలు వస్తుందో రాదో? పక్కింటి గంగత్తలా పారిపోతుందేమో? అప్పుడు తనేం చేయాలి! తనను ఎవరు చూసుకుంటారు?

పాండు యిక దుఃఖం ఆపుకోలేకపోయాడు. 'అమ్మా' అని అరుస్తూ కిందపడి ఏడవసాగాడు. వెక్కిళ్ళు వినబడకుండా నోటికి చెయ్యి అడ్డం పెట్టుకున్నా పక్కవాళ్ళకు ఏడుపు వినబడనే వినబడింది. ఆవిడ పరిగెత్తుకొచ్చి "ఓయమ్మో? పిల్లాడు ఏడుస్తున్నాడు. ఆ సిగ్గులేని ముండ వదిలేసి వెళ్ళింది. ఏమైందిరా? ఎందుకేడుస్తున్నావు?" అని అడిగింది.

ఆవిడ కేకలకు ఇంకో ముగ్గురు, నలుగురు ఆడవాళ్ళు పోగయ్యారు. పాండు మీద జాలిపడుతూ వాళ్ళమ్మను తిట్టిపోశారు.

సరిగ్గా అప్పడే పాండు వాళ్లమ్మ హడావుడిగా నడుస్తూ వచ్చింది. పాండు ఆకలితో ఎదురు చూస్తుంటాడని తొందరపడుతూ వచ్చింది. కాని గుమ్మం దగ్గర తన శత్రువుల గుంపును చూసేసరికి ఆగిపోయింది. వెంటనే పాండు కూడా వాళ్ళతో చేరిపోయాడని ఆమెకు అనిపించింది. ఇంతకంటే ఇంకే రుజువు కావాలి? ఆమెకు హఠాత్తుగా కొడుకు కూడా వాడి అయ్యలా క్రూరంగా, తాగుబోతుగా, మోసపు వెధవలాగా కనిపించాడు. కోపంతో గబగబా లోపలికి నడిచింది. మగవాళ్ళంతా ఆమెను కళ్ళతోనే వివస్త్రను చేస్తే ఆడవాళ్ళు ఎగతాళిగా నవ్వారు. దగ్గు పోట్లాట పెట్టుకునేందుకు తయారుగా వున్నాడని తెలుస్తూనే వుంది.

కొత్తగా దొరికిన ప్రేమ వల్ల, ఆ ప్రేమికుడి కండబలం కారణంగా కలిగిన భద్రత వల్ల ఆమె ఏ మాత్రం జంకు గొంకు లేకుండా అందరి మధ్య లోంచి నడుచుకుంటూ ఇంట్లోకి వెళ్ళింది. కోపంతో ఆమె మొహం కందగడ్డలా వుంది. ఆడవాళ్ళు ఇష్టమొచ్చినట్టు తిట్టడం మొదలుపెట్టారు. పాండు లేచి కూర్చుని వాళ్ళమ్మను పరీక్షగా చూశాడు. ఖరీదైన చీర, మొహంలో ధైర్యం, నడకలో నిర్భయం గమనించాడు. తాంబూలం వేసుకున్నట్టుగా ఎర్రబడిన పెదాలు ఆమె పాపానికి సాక్ష్యాలుగా భావించాడు. ఆమె నిజంగా తప్పు చేస్తోందని వాడికి నమ్మకం కలిగింది. వాడి మనసు ఆమె శత్రుపక్షంలో చేరింది.

కొడుకు కళ్ళలోని అనుమానాన్ని తల్లి గమనించింది. తనను పై నుంచి కిందికి చూసిన ఆ చూపు ఆమె దృష్టిని దాటిపోలేదు. కొడుకుపట్ల ఆమె ప్రేమ, ఆరాటం అంతా ఒక్క క్షణంలో కోపంగా మారిపోయింది. ఆ నిమిషంలో పాండు అచ్చు వాడి బాబులా, అనుమానంతో పెళ్ళాన్ని సతాయించే వాడి క్షయరోగి బాబులా కనిపించాడు. ఆమెకు మొగుడి కళ్ళల్లో కనిపించిన అభియోగాలన్నీ వాడి కళ్ళల్లోనూ కనిపించాయి. అతడి చేతుల్లో తను పడిన శారీరక, మానసిక బాధలన్నీ, ఆ చిత్రహింసలన్నీ జ్ఞాపకం వచ్చాయి. పదేళ్ల క్రితం తన మొగుడు ఎలా వుండేవాడో ఇప్పుడు పాండు అలానే వున్నట్టు అనిపించింది ఆమెకు.

.... అప్పుడు పాండు పసిపిల్లడు. తిండికి ఎప్పుడూ కటకటగానే వుండేది. పాండుకి పాలు, పళ్ళు, మందులు కొనాలంటే డబ్బుండేది కాదు. తను రోజంతా బేలుదారీ పనికి పోయి ఇటుకలు, సిమెంట్ తట్టలు మోసేది. సాయంత్రం ఇంటికి తిరిగి వచ్చేసరికి ఇప్పుడు పాండు కళ్ళల్లో కనిపించిన అనుమానమే అప్పుడు మొగుడు కళ్ళల్లో కనిపించేది. తను అందంగా, ఆకర్షణీయంగా వుంటుంది కాబట్టి ఆ అందానికి వెలకట్టి అమ్ముకునే వుంటుందని అతగాడి అనుమానం. కళ్ళతో తన ప్రతి కదలికనూ జాగ్రత్తగా గమనిస్తాడు. కొంచెం సేపయ్యాక దగ్గరకొచ్చి పరమ రోత కలిగించే పనొకటి చేస్తాడు. ఆమెకు యివాల్టికీ అది మరవలేని పీడకలలే. ఆమె బట్టలు విప్పదీసి కాళ్ళు, తొడలు, రొమ్ములు, చీర, జాకెట్టు అన్నీ పరీక్షిస్తాడు. పెదాల్ని, బుగ్గల్ని మరింత దగ్గరగా తనిఖీ చేస్తాడు. అతడి కళ్ళు సాక్ష్యం కోసం, ఆమె అవిశ్వాసాన్ని రుజువు చేసే సాక్ష్యం కోసం, ఆమెను వ్యభిచారిగా నిరూపించగలిగే సాక్ష్యం కోసం వెతుకుతాయి. చివరికి ఏదో ఒక మార్పును తప్పనిసరిగా కనిపెడతాయి. ఆమె చూపులోనో నడకలోనో తేడా వుందంటాడు. లేదంటే "నీ చీరేమిటి హడావుడిగా కట్టుకున్నట్టుంది, ముడి ఎందుకు వూడిపోతోంది. ఇప్పటి దాకా ఎక్కడున్నావో చెప్పవే లంజా" అని ఆమె ఆ విధంగా సంపాదించిందనుకున్న డబ్బు కోసం మరోసారి సోదా చేస్తాడు. ఏమీ దొరక్కపోతే "ఏమిటి ఈ మధ్య అప్పు పెట్టడం నేర్చావా" అని ఎగతాళి చేస్తాడు. ఆమె అందాన్ని నాశనం చేయడం కోసం వెతికి వెతికి ఆమె ఆకర్షణీయమైన అవయవాలనే కొడతాడు. ఎక్కువ రక్తంపోయి రోగిష్టిది కావాలని లేదా కుంటిదో, గుడ్డిదో, అనాకారో కావాలని అతని కోరిక. ఒంట్లో ఓపిక లేకపోయినా గురి చూసి మొహం మీద, ముక్కుమీద, కళ్ల మీద, తల మీద పిడిగుద్దులు గుద్దుతాడు. తన జబ్బుకు, తన నీరసానికి, తన నిరుద్యోగానికి ఆమే కారణమని నిందిస్తాడు.

ఒకరోజు ఆమె నిస్పృహతో అతన్ని బతిమిలాడింది. "మనం మన వూరెళ్ళిపోదాం. ఇక్కడ మగవాళ్లందరూ, నువ్వు కూడా నన్ను పొద్దస్తమానం వేధిస్తున్నారు. పల్లెటూరి గాలి నీకు మేలు చేస్తుంది. మీ అన్నతో వచ్చిన తగువు మరచిపో. మనం మళ్లీ అక్కడికి వెళ్ళిపోదాం" అంది.

(మిగతా 12వ పేజీలో)

హిప్నాటిస్ట్ డైరీ

అనివార్య కారణాలవలన ఈ వారం 'హిప్నాటిస్ట్ డైరీ' ప్రచురించడం లేదు. వచ్చే వారం నుంచి ఈ శీర్షిక యథావిధిగా కొనసాగుతుంది.